

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **S. N.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2016, č. j. 49 Az 12/2016 – 50,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Praze shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 8. 2. 2016, č. j. OAM-1125/ZA-ZA11-ZA15-2015. Žalovaný tímto rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zastavil řízení o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Polská republika.

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Stěžovatelka návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odůvodnila tím, že by musela na konečné rozhodnutí v řízení čekat mimo území České republiky, což by znamenalo možnost zásahu do jejího práva na spravedlivý proces, jelikož by nemohla v řízení vystupovat osobně. V České republice má stěžovatelka také manžela, který je schopen ji zde zabezpečit. V Polské republice oproti tomu stěžovatelka žádné zázemí nemá a návrat na Ukrajinu by pro ni znamenal nebezpečí únosu. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti naopak nevznikne žádná újma jiným osobám, jelikož stěžovatelka nevyužívá sociální systém, ani se jinak nepodílí na ničem, co by znamenalo újmu veřejnému zájmu.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření navrhnul odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznat. Případné vycestování stěžovatelky nelze označit za nenahraditelnou újmu, jelikož žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí postupoval v souladu s právními předpisy. Rodinné důvody jako překážku vycestování je třeba uplatnit v řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, přičemž existence rodinného či podobného poměru sama o sobě není předpokladem

vzniku újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. a tedy ani důvodem přiznání odkladného účinku. K ukončení pobytu potom vede pouze řízení o správním vyhoštění, proti němuž je možné brojit žalobou, která má odkladný účinek.

[5] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s., v návaznosti na § 32 odst. 2 a 5 zákona o azylu, v posuzované věci kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

[6] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproporcionalitu újmy způsobenou stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[7] V posuzovaném případě byly splněny obě uvedené podmínky a Nejvyšší správní soud tak shledal návrh stěžovatelky důvodným. Stěžovatelce by v případě vycestování z České republiky hrozila újma spočívající v rozdělení rodiny a faktické ztrátě možnosti vystupovat v řízení osobně. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal, že by se přiznání odkladného účinku dotklo práv třetích osob nebo bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem; nic takového ostatně nenamítl ani žalovaný ve svém vyjádření. Ačkoliv k bezprostřednímu opuštění území České republiky by mohla být stěžovatelka donucena až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, pro stěžovatelku by to znamenalo pobývat na území České republiky nelegálně a vystavit se riziku zákazu pobytu na území České republiky po určitou dobu, který je se sankcí správního vyhoštění pravidelně spojen (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100). Tato skutečnost tedy není překážkou přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[8] Protože obě zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku zároveň v žádném případě nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2016

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu